

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Mgr. F. S.**, proti žalovanému: **ministr spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 427/18, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2024, č. j. 14 A 154/2023 – 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 8. 2023, č. j. MSP-459/2022-OPAJ-SO/15, zamítl žádost žalobce (soudce Okresního soudu v Sokolově) o přeložení k Městskému soudu v Brně, Okresnímu soudu Brno - venkov, případně k jinému okresnímu soudu v obvodu Krajského soudu v Brně.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 19. 6. 2024, č. j. 14 A 154/2023 – 43, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Nejprve městský soud shrnul dosavadní průběh řízení. Žalobce dlouhodobě usiluje o přeložení k některému ze soudů v obvodu Krajského soudu v Brně (ideálně co nejbliže Brnu). Městský soud zmínil, že žalovaný již dříve (rozhodnutím ze dne 29. 4. 2019, č. j. MSP-190/2017-OOJ-SO/16), nevyhověl žádosti žalobce o přeložení k některému ze soudů v obvodu Krajského soudu v Brně. Městský soud usnesením ze dne 17. 12. 2019, č. j. 8 A 77/2019 - 30, nejprve žalobu směřující proti uvedenému rozhodnutí žalovaného odmítl, neboť dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného č. j. MSP-190/2017-OOJ-SO/16 není rozhodnutím ve smyslu § 65 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a proto je vyloučeno ze soudního přezkumu. Toto usnesení městského soudu zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 3. 2020, č. j. 9 As 12/2020 - 28, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, neboť dospěl k opačnému závěru než městský soud. Městský soud poté rozsudkem ze dne 20. 4. 2020, č. j. 8 A 77/2019 - 56, rozhodnutí žalovaného č. j. MSP-190/2017-OOJ-SO/16 z důvodu nepřezkoumatelnosti zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Hlavním důvodem bylo, že žalovaný nevysvětlil, jak vyhodnotil jednotlivé podklady pro své rozhodnutí (odkázal jen na negativní stanovisko předsedy Krajského soudu v Brně, nicméně samo toto stanovisko bylo velmi stručné a pouze obsahovalo konstatování, že předsedové dotčených soudů a jejich soudcovské rady nesouhlasí s přeložením z důvodu personálního obsazení). Takový důvod se městskému soudu zdál nedůvěryhodný kvůli nedávno konanému výběrovému řízení na obsazení pěti soudcovských pozic v obvodu Krajského soudu v Brně. V dalším řízení rozhodl žalovaný rozhodnutím uvedeným v odstavci [1] shora a žalobu proti tomuto rozhodnutí městský soud zamítl nyní přezkoumávaným rozsudkem (vymezeným v odstavci [2] výše).

[4] Co se týče námitek žalobce ve vztahu k rozhodnutí žalovaného č. j. MSP-459/2022-OPAJ-SO/15 (viz odstavec [1] shora), městský soud souhlasil se žalobcem, že žalovaný porušil svou povinnost dle § 36 odst. 3 správního řádu, pokud mu neumožnil se vyjádřit k podkladům pro jeho rozhodnutí (konkrétně se jednalo o stanoviska předsedů Okresního soudu v Hodoníně a Okresního soudu v Jihlavě k případnému přidělení žalobce k jejich soudu a vyjádření předsedy Okresního soudu v Sokolově). Současně však uvedl, že nesplnění této povinnosti žalovaným by bylo důvodem ke zrušení rozhodnutí jen tehdy, pokud mělo vliv na jeho zákonnost. Bylo na žalobci, aby konkretizoval, jak se uvedené pochybení žalovaného dotklo jeho práv. K tomu městský soud dodal, že žalobce v žalobě věcně argumentoval jen proti stanovisku předsedy Okresního soudu v Sokolově, které nemohlo změnit rozhodnutí žalovaného. I kdyby bylo stanovisko kladné (jak tomu bylo dříve), stále by dle městského soudu platilo, že soudy v okolí Brna nesouhlasí s přeložením žalobce. S ohledem na to se městský soud nezabýval námitkami žalobce ve vztahu k stanovisku předsedy Okresního soudu v Sokolově. Pouze „změny na obou stranách soudů“ by totiž dle městského soudu mohly založit změnu rozhodnutí žalovaného.

[5] Dále městský soud poukázal na to, že žalovaný ve věci přeložení soudce rozhoduje podle svého volného správního uvážení, které podléhá omezenému soudnímu přezkumu. Úkolem soudu tudíž není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně zjistil skutkový stav a nedošlo k vybočení z mezí stanovených zákonem. Městský soud v návaznosti na to uvedl, že dle žalovaného za personální obsazení soudu primárně odpovídá jeho předseda, a tudíž by nebylo v zájmu řádného výkonu soudnictví, aby žalovaný překládal soudce i přes negativní stanoviska předsedů jednotlivých

pokračování

soudů. Z rozhodnutí žalovaného dále dle městského soudu vyplynulo, že nejčastějšími důvody stanovisek byly neuspokojivá pracovní úroveň žalobce, jeho nedostatečná produktivita práce a celkově problematický přístup k plnění soudcovských povinností (tyto poznatky se zakládaly na hodnocení průběhu nedávného dočasného přidělení žalobce k Okresnímu soudu ve Žďáru nad Sázavou), nebo na v minulosti proběhlém výběrovém řízení, kterého se žalobce zúčastnil; důvodem negativních stanovisek nikdy nebyla jen plná obsazenost soudů. Městský soud v návaznosti na to uvedl, že žalovaný shromáždil „*velké množství podkladů*“ (především stanoviska všech okresních soudů v obvodu Krajského soudu v Brně) a všechna stanoviska dotčených soudů jsou logická a přesvědčivá. Rozhodnutí žalovaného je dle městského soudu zákonné, nelze v něm spatřovat svévoli ani diskriminaci a nedošlo k překročení mezí správního uvážení.

[6] Podle městského soudu žalovaný nepochybil, pokud se ve svém rozhodnutí nevypořádal s námitkami žalobce rozporujícími správnost stanovisek jednotlivých soudů. Bylo dostatečné, že odkázal na stanoviska soudů a vysvětlil, z jakých důvodů je považuje za dostatečná pro rozhodnutí o přeložení. Samotné důvody, proč jednotlivé soudy nesouhlasily s přeložením žalobce, které se vztahovaly k hodnocení práce žalobce jako soudce, žalovaný přezkoumat nemohl; mohl pouze zhodnotit, zda nesouhlasná stanoviska jsou založena na relevantních okolnostech a nejsou svévolná či předpojatá vůči žalobci.

[7] Nakonec městský soud uvedl, že rozhodnutím žalovaného nebylo ani zasaženo do práva žalobce na přístup k voleným a jiným veřejným funkcím za rovných podmínek (podle čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Žalobce byl a je soudcem. Podmínkou výkonu funkce soudce je, že uchazeč souhlasí s přidělením ke konkrétnímu soudu. Žalobce souhlasil se svým přidělením k Okresnímu soudu v Sokolově, kde svou veřejnou funkci nadále vykonává.

[8] Proti rozsudku městského soudu podává žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[9] Stěžovatel v převážné části doplnění kasační stížnosti shrnuje skutkové okolnosti případu, opakuje žalobní tvrzení a uvádí výtky vůči stanoviskům předsedů jednotlivých okresních soudů a závěrům žalovaného.

[10] Dále stěžovatel vytýká městskému soudu, že ačkoli o jeho žalobě věcně rozhodl, výsledek je stejný, jako by tomu tak nebylo a žaloba by byla odmítnuta. Pro výsledek soudního řízení totiž byla určující jedině stanoviska předsedů okresních soudů, „*zastřešená předsedou Krajského soudu v Brně*“. Poukazuje také na to, že § 73 odst. 1 a 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), svěřuje rozhodnutí o přeložení soudce k jinému soudu žalovanému. Stěžovatel je toho názoru, že v jeho případě fakticky rozhodl předseda Krajského soudu v Brně, jelikož žalovaný stanoviska předsedů soudů kriticky nehodnotil.

[11] Podle stěžovatele napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného vychází z neúplně zjištěného skutkového stavu. Namítá, že stanoviska předsedů soudů jsou založena na subjektivním hodnocení, jsou obecná a neurčitá, přesto městský soud nevyhověl důkazním návrhům stěžovatele. Stěžovateli tak městský soud znemožnil zpochybnit závěry

stanovisek, která byla pro rozhodnutí žalovaného stěžejní. Dodává také, že oproti přeložení soudce k soudu vyššího stupně dle § 71 zákona o soudech a soudcích neměly být jeho odborné znalosti zkoumány.

[12] Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem, že jeho úlohou bylo toliko posoudit, zda žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení a nebylo třeba se zabývat každou žalobní námitkou. K tomu navíc dodává, že žalovaný z mezí správního uvážení vybočil, neboť nekriticky převzal závěry stanovisek předsedů soudů, která nejsou podložena důkazy.

[13] Na přeložení soudce k jinému soudu dle stěžovatele není nárok pouze v tom smyslu, že žádosti nelze automaticky vyhovět. Pokud ovšem u některého ze soudů v okolí Brna volné místo je a současně je u Okresního soudu v Sokolově zajištěna personální stabilita, stěžovatel se domnívá, že má nárok na přeložení, a to zejména proto, že pracuje téměř 370 km daleko od rodiny a ve funkci soudce je téměř 22 let (tyto okolnosti považuje za důvody hodné zvláštního zřetele). Stěžovatel nakonec dodává, že se jako soudce mimo obvod Krajského soudu v Brně cítí jako „soudce druhé kategorie“, neboť má složitější přístup k výkonu funkce poblíž Brna než místní uchazeči (kteří na soudech působí jako asistenti, justiční kandidáti atd.).

[14] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Souhlasí s tím, že úlohou městského soudu bylo zejména posoudit, zda žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení, a že městský soud stejně jako žalovaný nebyl oprávněn přezkoumávat správnost stanovisek předsedů soudů. Správný je dle žalovaného také závěr městského soudu, že na přeložení soudce k požadovanému soudu není právní nárok a že stěžovatel nebyl v důsledku rozhodnutí žalovaného diskriminován.

[15] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel disponuje příslušným právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Dříve, než se bude Nejvyšší správní soud věnovat vlastnímu posouzení kasačních námitek, považuje za vhodné zdůraznit, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského (respektive městského) soudu.

[18] Celková kasační argumentace působí poněkud nesourodě a chaoticky, čímž znesnadňuje soudní přezkum. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud bude reagovat

pokračování

jen na klíčové argumenty, které stěžovatel uplatnil a které jsou pro posouzení věci relevantní (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2023, č. j. 10 Afs 120/2020 - 118, nebo ze dne 15. 2. 2024, č. j. 3 As 220/2023 - 91).

[19] Kasační stížnost navíc ve značné části obsahuje zopakované žalobní námítky, aniž by směřovaly proti závěrům městského soudu (viz zejména strany 1 až 18 doplnění kasační stížnosti). Konkrétní kasační námítky však nelze nahradit pouhým zopakováním námitek žalobních, neboť námítky žalobní směřovaly proti rozhodnutí žalovaného, zatímco kasační stížnost míří proti rozsudku městského soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005 - 59). Ačkoli tedy stěžovatel na straně 18 doplnění kasační stížnosti uvádí, že na obsah správní žaloby „*v plném rozsahu odkazuje co se týče důvodů kasační stížnosti*“, takový postup není možný, neboť, „*[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Uvedenou argumentací, která tvoří převážný obsah kasační stížnosti, se tudíž Nejvyšší správní soud nemohl zabývat.

[20] Argumentace stěžovatele, která míří proti závěrům napadeného rozsudku, by se dala stručně shrnout tak, že městský soud pochybil, pokud (1) se zabýval jen tím, zda žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení, (2) neprovedl dokazování k ověření závěrů vyplývajících se stanovisek předsedů soudů a (3) dospěl k závěru, že stěžovatel nemá nárok na přeložení k některému z požadovaných soudů.

[21] Námítka sub (1) shora není důvodná.

[22] Podle § 71 odst. 1 zákona o soudech a soudcích *soudce přiděleného k výkonu funkce k určitému soudu lze s jeho souhlasem nebo na jeho žádost přeložit k výkonu funkce na jiný soud. Podle § 73 odst. 1 téhož předpisu o přeložení soudce rozhodne ministr spravedlnosti po projednání s předsedou soudu, k němuž je soudce překládán, popřípadě s předsedou příslušného krajského soudu, jde-li o přeložení soudce k okresnímu soudu v jeho obvodu, a po projednání s předsedou soudu, z něhož je soudce překládán, popřípadě s předsedou příslušného krajského soudu, jde-li o přeložení soudce okresního soudu v jeho obvodu. Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.*

[23] Závěr městského soudu, dle něž žalovaný rozhoduje o žádosti soudce o jeho přeložení podle svého správního uvážení, je správný a v souladu s judikaturou správních soudů i Ústavního soudu (viz již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 12/2020 - 28, rozsudek ze dne 27. 10. 2015, č. j. 3 As 27/2015 - 24, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. II. ÚS 3965/16, dostupné na nalus.usoud.cz).

[24] Nicméně i v případech, při jejichž řešení rozhoduje správní orgán na základě správní úvahy (jako žalovaný v projednávané věci), musí být tato jeho úvaha náležitým způsobem odůvodněna. Tento závěr Nejvyšší správní soud formuloval již v rozsudku ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79, č. 739/2006 Sb. NSS, v němž uvedl: „*I když správní orgán není při svém rozhodování vázán přesnými kritérii stanovenými zákonem a rozhoduje v mezích volného správního uvážení, musí být jeho postup a rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. Proto i v těchto případech musí*

správní orgán respektovat jak stanovené procesní postupy (v to zahrnující rozhodnutí se všemi stanovenými náležitostmi), tak elementární právní principy správního rozhodování (princip právní jistoty, princip rovnosti osob, o jejichž právech se jedná – s obdobným rozhodováním v obdobných případech atd.). Nezákonost rozhodnutí tak může spočívat mj. právě v překročení nebo zneužití stanovených mezí správního uvážení správním orgánem (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) nebo může být způsobena jiným porušením procesních předpisů.“

[25] Správní uvážení podléhá omezenému soudnímu přezkumu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, č. 3713/2018 Sb. NSS, či usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS), při němž soud zkoumá, zda správní orgán při své volné správní úvaze nevybočil ze zákonných mezí nebo ji nezneužil. Není ovšem pravdou – jak stěžovatel tvrdí v kasační stížnosti – že rozsah takového soudního přezkumu se prakticky blíží tomu, jako by žaloba byla odmítnuta a městský soud se věcně žalobními námitkami vůbec nezabýval. Jinak řečeno, omezený soudní přezkum správního uvážení žalovaného při rozhodování o žádosti stěžovatele se projevuje tak, že soud sice nesmí nahrazovat činnost veřejné moci (žalovaného) vlastní volnou úvahou (namísto žalovaného se věcně zabývat žádostí o přeložení a zavázat žalovaného k určitému rozhodnutí), nicméně posuzuje námitky směřující k tomu, jestli žalovaný ve svém rozhodnutí řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda nevybočil z mezí stanovených zákonem.

[26] Popsaným způsobem přezkoumal rozhodnutí žalovaného také městský soud a dospěl ke správnému závěru, že žalovaný meze správního uvážení nepřekročil, své rozhodnutí dostatečně odůvodnil a dopustil se pouze dílčího pochybení (neumožnil stěžovateli se vyjádřit k podkladům pro jeho rozhodnutí), které však nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[27] Co se týče námítka sub (2) shora, stěžovatel nesouhlasí s tím, že rozhodnutí žalovaného se primárně odvíjelo od negativních stanovisek předsedů soudů; městskému soudu vytýká, že neprovedl jím navrhované důkazy směřující ke zpochybnění závěrů stanovisek (Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu ověřil, že stěžovatel zpochybňoval především stanovisko předsedy Okresního soudu v Sokolově).

[28] Nejvyšší správní soud přisvědčuje žalovanému, že pokud za personální obsazení soudu primárně odpovídá jeho předseda, bylo by zpravidla v rozporu se zájmem na řádném výkonu soudnictví, aby žalovaný překládal soudce i přes negativní stanoviska předsedů jednotlivých soudů (kteří přeložení soudce zpravidla projednávají se soudcovskou radou, tj. orgánem voleným samotnými soudci). Nejvyšší správní soud též dodává, že zajištění státní správy soudů prostřednictvím předsedů soudů, kteří jsou sami soudci, a plní tedy jakousi „dvojjedinou“ úlohu (výkon soudnictví a výkon státní správy soudu), též zajišťuje faktický podíl soudců na správě justice, což do určité míry supluje chybějící soudcovskou samosprávu. Pokud by žalovaný ignoroval stanovisko předsedy soudu anebo jednal v rozporu s ním, mohl by tak nadřazovat vůli moci výkonné oproti – do jisté míry autonomní – vůli předsedy soudu, jenž sice vykonává státní správu, avšak současně je (a „nemůže nebýt“) soudcem.

[29] Je proto logické, že právě od stanovisek předsedů soudů se odvíjelo rozhodnutí žalovaného. Stanovisko předsedy Krajského soudu v Brně odkazovalo zejména na negativní

pokračování

hodnocení dočasného přidělení stěžovatele k Okresnímu soudu ve Žďáru nad Sázavou (v něm byla zmíněna neuspokojivá pracovní úroveň stěžovatele, jeho nedostatečná produktivita práce a celkově problematický přístup k plnění soudcovských povinností; viz odstavec 36 napadeného rozsudku) a stanoviska zbylých soudů v obvodu Krajského soudu v Brně (nejčastěji zmiňovaly plnou obsazenost soudu nebo skutečnost, že stěžovatel nebyl ve výběrových řízeních k uvedeným soudům úspěšný). Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že negativní stanoviska nebyla založena jen na nevyhovující odbornosti stěžovatele.

[30] Stejně tak je třeba souhlasit s městským soudem, že žalovaný (jako vrcholný orgán státní správy soudů) nebyl oprávněn věcně přezkoumávat stanoviska předsedů soudů (zejména pak důvody vztahující se k hodnocení kvality práce stěžovatele) a ověřovat, zda jsou v nich uvedené okolnosti pravdivé. Mohl jen posoudit, zda jsou *prima facie* založena na relevantních okolnostech a nejsou zjevně svévolná; to také učinil a dospěl k závěru, že uvedenými nedostatky stanoviska netrpí, a proto z nich ve svém rozhodnutí vycházel.

[31] Městský soud nebyl povinen se zabývat žalobními námitkami a souvisejícími důkazními návrhy, jimiž se stěžovatel snažil zpochybnit negativní stanovisko předsedy Okresního soudu v Sokolově. Městský soud totiž správně vysvětlil, že i kdyby uvedené stanovisko bylo kladné, nezměnilo by výrok rozhodnutí žalovaného. Stále by platilo, že soudy z obvodu Krajského soudu v Brně nesouhlasí s přeložením stěžovatele a žalovaný se ve svém rozhodnutí jasně vyjádřil, že nehodlá překládat stěžovatele i přes negativní stanoviska předsedů těch soudů, k nimž si stěžovatel přeje být přeložen.

[32] Nakonec, co se týče kasační argumentace sub (3) v odstavci [20] tohoto rozsudku, Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že stěžovatel nemá právní nárok na přeložení k některému ze soudů v obvodu Krajského soudu v Brně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2009, č. j. 5 As 13/2009 - 61, č. 1855/2009 Sb. NSS). Stěžovatel se mylně domnívá, že tomu tak je s ohledem na (a) jeho více než dvacetileté působení ve funkci soudce, (b) vzdálenost bydliště od místa výkonu práce a (c) situaci, kdy některý z okresních soudů poblíž Brna není plně obsazen. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že i za těchto okolností stále platí, že stěžovatel nemá právní nárok na přeložení k některému z okresních soudů poblíž svého bydliště a žalovaný má stále povinnost projednat přeložení soudce s předsedou soudu, kam má být přeložen (§ 73 odst. 1 zákona o soudech a soudcích). Pokud bylo stanovisko předsedy Krajského soudu v Brně negativní, je racionální, že žalovaný žádosti stěžovatele nevyhověl.

[33] Toliko *obiter dictum* Nejvyšší správní soud doplňuje, že každý uchazeč o funkci soudce musí vyhodnotit, nakolik je pro něj zásadní tuto funkci vykonávat a co je pro ni ochoten obětovat. Pokud se stěžovatel rozhodl z hlediska profesního pro „taktické rozhodnutí“ a souhlasil s přidělením k Okresnímu soudu v Sokolově, přestože si byl vědom, že místo výkonu práce bude mít více než 350 km od svého bydliště, nemohl se nedůvodně spoléhat na to, že jde pouze o dočasné řešení a po určité době bude nutně přeložen k některému ze soudů poblíž svého bydliště.

[34] Nejvyšší správní soud uzavírá, že ačkoli může být pro stěžovatele nelehké sladit pracovní a rodinný život, jestliže za prací dojíždí tzv. přes celou republiku, nic to nemění na tom, že bylo jeho svobodným rozhodnutím souhlasit s trvalým přidělením k Okresnímu soudu v Sokolově. Zrovna tak je jeho volbou, kde žije. Pokud stěžovatel v budoucnu

vyhodnotí, že hodlá upřednostnit rodinný život před prací a se svými případnými dalšími žádostmi o přeložení bude neúspěšný, nic mu nebrání, aby se funkce soudce vzdal a stal se advokátem či vykonával jinou právníckou profesi poblíž svého bydliště.

[35] Nejvyšší správní soud tudíž shledal kasační stížnost nedůvodnou a zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[36] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. března 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu